

ikke findes Garanter eller Aktiekapital, skal inden 10 Aar efter Lovens Vedtagelse være indtraadt Garanter i et Antal og for et Beløb, der fastsættes af Ministeriet for Handel og Søfart. Jeg forbeholder mig altsaa at komme nærmere tilbage til dette Punkt.

Afvigende fra i Fjor foreslaas der endvidere i § 7, at der skal være anbragt i sikre og let sælgelige Værdipapirer mindst 10 pCt. af Sparernes Tilgodehavende, saaledes som det er opgjort ved Sparekassens sidste Aarsopgørelse. I det i Fjor vedtagne stod der 5 pCt. En lignende Ændring fra 5 til 10 pCt. foreslaas med Hensyn til det Beløb af en Sparekasses Midler, som det maa være tilladt at anbringe i et enkelt Pengeinstitut. Ogsaa disse Ændringer er af den Beskaffenhed, at man ikke kan tænke sig, at det skulde volde nogen Vanskelighed at komme den højtærede Minister i Møde, naar han mener, at 10 pCt. vilde være ønskeligere end de 5 pCt. man ellers hidtil har været tilfreds med. Jeg er dog ikke ganske sikker paa, at ikke de 5 pCt. af de samlede Gældsforpligtelser, der i § 4 i Banklovsforslaget fastsættes for Bankernes Vedkommende som det Beløb, der skal være anbragt i sikre Værdipapirer, vil genere adskillige Banker, navnlig ved Terminstider og lignende Lejligheder; men det kan jo nærmere undersøges. I hvert Tilfælde er det et Skøn, om man vil have det ene eller det andet eller maaske et tredje.

Den højtærede Minister er faret haardt frem imod § 7, saaledes som den blev vedtaget her i Fjor. Der er strøget alle de Bestemmelser, som Kommissionen og den forrige Regering og dette Ting ansaa for ønskelige for Varetagelsen af Sparernes Interesser. Først, at Sparekassens Værdipapirer, for saa vidt de ikke allerede i og for sig lyder paa Sparekassens Navn, skal forsynes med Paategning om, at de tilhører Kassen. Der er ogsaa strøget Bestemmelsen om, at Ydelse af Laan kan kun finde Sted ifølge Beslutning eller Bemyndigelse af Bestyrelsen, af mindst 2 Direktører eller af en Direktør i Forening med et Bestyrelsesmedlem. Der er fremdeles strøget Bestemmelsen om, at de Laan, der af Sparekassen ydes mod Kautions, skal afdrages saaledes, at de er fuldt indfriede inden 10 Aar fra Stiftelsen at regne, og Bestemmelsen om, at hvis en Laantager med Kautionist udebliver med fastsatte Renter eller Afdrag, skal derom inden den paafølgende Betalingstermin gives Kautionisten Meddelelse. Muligvis er der gaaet endnu mere ud, og det betyder i og for sig ikke saa meget, hvad

der er blevet staaende, for til sidst raserer den højtærede Minister hele Paragraffen ved at sige, at alt, hvad der er blevet tilbage i den, kan der dispenseres fra af Ministeriet. Det hjælper altsaa ikke meget, om der staaer noget mere eller noget mindre i den. Der kan ikke være Tale om, at Ministeren ikke mener, at alle disse Bestemmelser jo i og for sig er gode Bestemmelser; men han har den Mening — og det er muligt, at han har Ret deri for nogle af disse Bestemmelser Vedkommende —, at de skulde helst afpasses efter den paagældende Kasses særlige Forhold, og at det af den Grund skal være overladt til Vedtægten at tage Bestemmelse i hvert enkelt Tilfælde. Men hvis det Synspunkt skal gøres gældende, at det overlades til Vedtægten at bestemme det og til Ministeren at approbere Vedtægten, saa er der jo ikke noget i Vejen for at lade alle disse Bestemmelser helt udgaa af denne Lov. Meningen med at fastsætte i Loven, hvad der skal staa i Vedtægten, er jo den, at saa har vi Sikkerhed for, at det virkelig ogsaa kommer til at staa i den. Derfor vilde man sikkert have sat Pris paa, at disse Bestemmelser, som man var enig om fra alle Sider, og som vilde have forhindret store Ulykker i Fortiden, hvis de havde eksisteret i Lovgivningen tidligere, var blevet indført her i Loven. Men hvis man vil give den Dispensationsret til den højtærede Minister, som han selv foreslaar, saa var der jo slet ikke noget i Vejen for at lade alle de i Fjor vedtagne Bestemmelser blive staaende der. At stryge tre Fjerdedele af Bestemmelserne og give Dispensationsret for Resten vil jo ikke være anderledes end at lade alt blive staaende, som der var Enighed om, og saa overlade Ministeren Dispensationsret i de Tilfælde, hvor der var særlige Forhold til Stede ved enkelte Kasser, som kunde tale for, at der kunde ses bort fra den ene eller den anden af disse Bestemmelser.

Med Hensyn til det Punkt, som jeg lod ligge før, vil jeg gerne henlede Opmærksomheden paa, at Talen jo er om et Antal af henvend 100 Sparekasser her i Landet eller omtrent en Sjattedel af alle de Sparekasser, som findes her, og til disse Sparekasser hører, uagtet de kun udgør en Sjattedel af Landets samtlige Sparekasser, Landets allerstørste Sparekasser med en samlet Indlaanssum af over en halv Milliard, over 500 Mill. Kr. Disse Kasser er fra gammel Tid uden Garanter, uden Aktionærer, og har en Bestyrelse, der som Følge deraf ved Afgang maa supplere sig selv, da der ikke findes noget Organ til at vælge. Nu har der slet ikke